

Overweging zondag 13 september door Miranda Vroon-van Vugt
Bij Romeinen 14,7-9 en Matteüs 18,21-35

Opening pastoraal jaar en 1^e viering na de coronastop

Kent u dat gevoel? Dat je de hele week al je best doet om afstand te bewaren, om niet op zaterdag te gaan winkelen, om niet op drukke tijden naar de supermarkt te gaan. Sta je ergens waar je echt moet zijn, gaat iemand vlak bij je staan. En als je geluk hebt hoest diegene ook nog even. En niet in zijn elleboog. Ik had dat gevoel toen ik vorige week vrijdag voor het eerst naar een concert ging. In Dordrecht. Een speciaal 1,5 m concert, met mails om je voor te bereiden, vragen naar je gezondheid bij binnenkomst, en desinfectie voor je handen. Drinken meegenomen in een emmertje met water, geen pauze, kaartjes per 2 verkocht, en zo werden we ook in de ruimte geplaatst, 2 aan 2, alleen bekenden bij elkaar. En toen zag een vrouw aan de linkerkant van de zaal een man aan de rechterzijde die ze kende. De man liep vlak langs de tafeltjes van rechts naar links, haalde de vrouw op (zonder 1,5 m afstand), liep met haar weer langs alle tafeltjes, naar zijn groepje, waar de vrouw hartelijk met zoenen werd begroet door een andere vrouw. Met open mond bekeek ik het tafereel. Er werd niet ingegrepen. Zagen ze het niet? Een andere vrouw was net zo verbijsterd en merkte op: die mensen hebben blijkbaar geen kabeltv. Gedeelde verbijstering is halve verbijstering. Alsof de afgelopen maanden niet geweest waren, alsof we niet familieleden eenzaam in verzorgingshuizen hadden achtergelaten, alsof we niet volledig in pak bij coronapatiënten aan het bed hadden gezeten, alsof we niet maanden niet samen in de kerk hadden kunnen zingen. We besloten het los te laten en van het concert te genieten. De eerste vrouw besloot op enig moment dat het niet kunnen dansen toch echt afbreuk deed aan haar concertbeleving – meezingen deed ze al de hele tijd – en daar werd toch gelukkig door de organisatie iets van gezegd. Gerechtigheid. Na afloop liep een andere vrouw van het groepje echt heel dicht langs me om me in te halen. Toen ik vroeg of ze afstand wilde bewaren, vroeg ze of ik nu boos was. Nou... laten we 'nee' zeggen? Niet boos, maar wel verbijsterd. En dat gevoel bleef nog wel een paar dagen. En nu ik het verhaal weer herbeleef, voel ik het weer. Laten we maar zeggen dat deze vrouw haar talenten niet echt inzette waar het goed en verstandig was. En nee, ik weet dat het evangelie niet over die talenten gaat, maar toch.

Zo vaak proberen we het goede te doen, maar wordt dat moeilijk gemaakt door anderen. Zo frustrerend. Wat kunnen anderen ons dan in de weg zitten. Samen leven met andere mensen is niet altijd gemakkelijk. Toch zegt het evangelie ons vandaag dat we mensen moeten vergeven. En wel zo vaak, dat we een heel grote

onuitputtelijke voorraad vergevingsgezindheid nodig hebben. Maar hoe doe je dat? Hoe zorg je ervoor dat je niet boos wordt?

De lezingen van vandaag geven ons een aanwijzing. Als we ons heel veel aantrekken van wat andere mensen doen of zeggen, zijn we vooral met hen bezig. Er zijn veel andere dingen waar we ons beter op kunnen richten. Op de weg die voor ons ligt. Op de taak die ons is toevertrouwd. En, zo zegt Paulus: wij leven en sterven voor God. Dat is aan wie wij toebehoren. In alles wat we doen, in ons leven en sterven, mogen we ons geborgen weten bij God. Waarom zouden we ons druk maken om wat we bij de ander niet kunnen veranderen? Laat het los, zodat je je weer kunt focussen op wat je wel kunt veranderen. Oké. Dat lijkt me wel wat.

Maar aan de andere kant leef ik hier wel samen met deze anderen. Dus alles van me af laten glijden en me alleen op God richten lijkt me niet genoeg. Gelukkig geeft het evangelie meer aanwijzingen. De schuld die onze naaste opbouwt, die mogen wij vergeven, omdat ook wij vergeven worden door onze God. Hoe het werkt is niet: als jij je naaste vergeeft, zal God ook jou vergeven. Het werkt zo: God vergeeft jou, daarom mag jij je gezien en geborgen weten. En als jij je zo voelt, ben je ook vast meer in staat om jouw naaste te vergeven en in vrede samen te leven. En in die vrede, in die liefde, in die vriendschap, is God in ons midden. Wat een zegen. We gaan dus op weg om voor elkaar een zegen te zijn. En dat mogen we zijn omdat God ons zegent.

Wat dat betekent voor onze inzet in de maatschappij is aan ieder van ons. Demonstreren we bij onrecht? Blijven we zelf nadenken in de waan van de coronadag? Beschermen we onszelf en onze medemensen door ons aan de voorgeschreven regels te houden? Vergeven we de fouten en vergissingen van de ander?

Ik kwam een mooi zenverhaal tegen. Over 4 vrienden.

Vier vrienden besloten samen in te treden in een klooster om te leren mediteren. Daar droeg de abt hun op een week in stilte door te brengen en zoveel mogelijk te mediteren.

De eerste dag begon goed. De vrienden wilden elkaar graag van alles vertellen. Hoe moeilijk het soms was, hoe hun lichaam pijn deed, hoe ze hun gedachten niet konden controleren, maar ook hoe fantastisch het was als de meditatie wel op gang kwam en je niet eens meer besepte waar je was. Want als vriend deel je lief en leed.

Die avond op de slaapzaal begon de olielamp opeens te flakkeren en steeds zwakker te branden. Een van de vrienden riep de bediende:

‘Wil je die lamp even vullen?’

Waarop de tweede vriend:

‘Hé, we zouden toch niets zeggen!’

De derde vriend wees de anderen terecht:

‘Stommelingen die jullie zijn! Ik hoor jullie beiden praten.’

Waarop de vierde vol trots concludeerde:

‘Ik ben de enige die niet heeft gepraat.’

Ik zal je zeggen: het was een leuk concert. De acties van de onnadenkende mensen hebben de beleving wel wat gekleurd, maar gelukkig konden we wel genieten. En een volgende keer ben ik misschien wel degene die per ongeluk te dichtbij komt, en iemand anders erger. Ik hoop dat het meevalt. Anders hoor ik het graag.

Mogen we in een wereld leven van vergevingsgezindheid voor elkaars fouten. Van vriendschap en liefde. Een waar God wil wonen. Waar duister altijd door licht wordt verjaagd. Laten we daarvan zingen en neuriën.

Heel het duister (La ténèbre)